

[Aksel Larsen.]

målet om skatter. Jeg kan stadig væk ikke få mig til at bruge tingets tid til at tale om VK-forslaget om skattelettelser, og det ville formentlig også være brødløst, for hvis det forslag lever til efter valget, lever det ikke længere, så kommer der et nyt revideret forslag, som vi skal til at studere og kritisere.

Jeg vil kun sige, at jeg er ganske enig med dem, der har karakteriseret det som et asocialt forslag, der vil give de velhavende skattelettelser og give de mindre velstående fiktive skattelettelser, som bliver afbalanceret af byrder på andre felter; men jeg havde ikke ventet, at det konservative folkepartis ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, skulle stå på denne talerstol og næsten patetisk forkynde, at en gennemførelse af venstres og de konservatives skattelettelsesforslag vil give arbejdslyst, humør, produktionsstigning, og jeg ved ikke, hvad det vil give. Jeg kunne ikke lade være med at tænke, at det var, som da vi hørte retsstatsfolkene i meget gamle dage, altså for mere end 3½ år siden, sige grundskyld. De fortalte, at grundskylden kunne hjælpe på alt, kunne give humør, arbejdslyst, øget produktion, rigdom, folkelyst, og jeg ved ikke hvad. Altså, hvis man ville gennemføre dette VK-forslag om skattelettelse, ville noget lignende indtræffe. Højere kan man vist ikke komme op, og så overflødiggør det sig vel, at jeg går nærmere ind på det her.

Derimod vil jeg gerne benytte lejligheden til nu, da vi diskuterer så meget skat, at sige lidt mere udførligt, hvad jeg synes man bør gøre. Jeg mener, som jeg allerede har antydnet, at vi må have skattefradragreglen afskaffet. Jeg kender godt agitationen om, at det er det eneste værn mod alt for høje skatter, men sandheden er jo den, at hvis den værner 20 000, så værner den formentlig ikke flere skatteydere her i dette land. Den lægger loft over skatten for velhavere, for de store indtægter, men til gengæld er der andre, der må betale skatten. Den gør skattesystemet kompliceret, uoverskueligt. Vi må have denne skattefradragregel afskaffet, og jeg finder det enklest og rimeligst, at folk betaler skat af deres bruttoindtægt; så vil skatteprocenten naturligvis falde ganske betyde-

ligt, for så vil der være større skattepligtige indtægter at svare skat af.

Dernæst mener jeg, at man bør udvide proportionalskattens rammer ganske betydeligt, i hvert fald op til 25 000 kr. — det er muligt, at det ikke er det helt rigtige tal, men det kan undersøges. For så ikke at gøre dem med de små indtægter fortræd finder jeg, at man bør lægge en bundgrænse, og jeg tror, at den rigtige bundgrænse under de givne forhold, med det givne indtægtsniveau, vil komme til at ligge omkring 7 000 kr., således at der ikke skal svares skat, når indtægten er under dette beløb. Det vil bevirke, at den, der har 10 000 kr. i indtægt, kommer til at betale skat af 3 000 kr., den, der har 15 000 i indtægt, kommer til at betale skat af 8 000 kr. o.s.v. Der vil altså faktisk blive en progressiv beskatning inden for proportionalskattens rammer, men skatteyderne vil til enhver tid vide, hvor meget de skal betale i skat af, hvad de tjener, for de skal inden for proportionalskattens rammer betale lige mange øre i skat af hver krone, de tjener.

Det løser samtidig problemet med sambeskatningen, så behøver man ikke at gøre sig ulejlighed med „splitting“ og give mand og kone hver sin selvangivelse. I øvrigt vil jeg fraråde — det er muligvis ikke nødvendigt, men jeg vil gøre det alligevel — tanken om at give mand og kone hver sin selvangivelse. Det kan se uhyre retfærdigt ud, når man abstraherer fra visse ting, og det var der nogle af de konservative der gjorde på et af mine vælgermøder ovre i Jylland. Nu var det på en industriegn, så jeg slap let over det, da jeg spurgte om, hvor meget de troede gårdejerne kom til at betale i skat, hvis mand og kone skulle have hver sin skattebillet. Jeg forudsatte, at vi stadig væk skulle have et vist mindstebeløb, der ikke skulle svares skat af, sådan som vi også har nu. Jeg fik det svar af den konservative vælgerforeningsformand, at det var noget, ligningsmyndighederne, de kommunale myndigheder, afgjorde. Jeg sagde: det er fuldstændig rigtigt; hvem sidder i sognerådene ude i landkommunerne her omkring? Så blev der ikke talt mere om den sag.

Nej, lad os få proportionalskatten indført, den klarer problemerne, og lad os få skat ved kilden. Skatteopkrævningen er